

La Belle Dame Sans Merci

Fleret

1. Vyčichlá růže před hotelem na chodníku
zas prodává svou něhu sterilní,
v bílých šatičkách, zkrvavělá od neonů,
v čelistech očí svírá lhostejnost.

2. Když půlnoční slunko drnčí na chodníku,
ženské tváře ztrácejí mdlý třpyt,
diskrétní vrchní vnucuje s láhví vodky
za cizí prachy cizí vychladlost.

R: K ránu už své tělo ani nevnímá
a cítí se jak prasklé zrcadlo snů,
na bílý strop si mořské vlny promítá,
jak jdou, jdou k příkrým břehům.

3. Když zvedneš tu růži ležící na chodníku,
o umělé trny si neroztrhneš dlaň,
bez dlouhých řečí pak provede tě rájem,
a snídat budeš zase sám.

*: Vyčichlá růže před hotelem na chodníku
maličkou rukou mávla na taxík,
a tvá láska bez haléře, puklý zvon, co spadl z věže,
hledá tu svou la belle dame sans merci.